

Klaus Vilner
Pallies le Bourg
F-12540 Le Clapier
France

Le Clapier, den 26. marts 2012.

Hr. chefkonsulent
Sven Ulstrup,
Skatteministeriet,
Nicolai Eigtveds Gade 28,
DK – 1402 København K.

Kære Sven Ulstrup.

Herved skal jeg takke dig for din mail af 8. februar 2012. Jeg synes, at det er pænt af dig at ofre tid på at kommentere de spørgsmål, som jeg har rejst i min mail til dig af 21. december 2011, og det har jeg glædet mig over.

Din mail giver mig imidlertid anledning til nogle kommentarer.

For det første må jeg give udtryk for, at det synes helt at have undgået din opmærksomhed, hvad der har været hovedsigtet såvel med min oprindelige henvendelse til skatteminister Thor Möger Pedersen af 29. oktober 2011 og med min mail til dig af 21. december 2011.

Det der var formålet med de to henvendelser var at opfordre til, at skatteministeren søger tilslutning blandt de politiske partier i Folketinget til, at der åbnes forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, således at man får løst de problemer, der er opstået ved, at der i dag ikke er nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst med de to lande. Dette bør selvsagt ske på grundlag af et realistisk forhandlingsudspil, som tager hensyn til de danske ønsker, men hvor man fra dansk side ophører med at stille ultimative krav og i den forbindelse slækker på kravet om, at det er kildelandet alene, der skal have hele skatten af pensionsudbetalinger.

Det fremgår af bemærkningerne til det lovforslag om opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med Frankrig og Spanien, som blev fremsat i Folketinget den 28. november 2007, at "en overenskomst mellem Danmark og et andet land nødvendigvis må være et kompromis mellem de to lande, hvor begge parter giver afkald på deres interesser på nogle områder for at tilgodeses deres interesser på andre områder". Dette synspunkt er jeg enig i.

Frankrig er allerede levet op til dette, idet landet som bekendt er fremkommet med et forhandlingsudspil, der går ud på, at domicillandet giver afkald på 15 % af beskatningen af pensioner til kildelandet og til gengæld giver dobbeltbeskatningslempelse for kildelandets skat, således at dobbeltbeskatning undgås. Dette svarer i praksis til, at Frankrig har tilbudt, at Danmark kan få, hvad der svarer til ca. halvdelen af skatten af pensioner, og at Danmark så i en del tilfælde får en højere skat af pensionerne end Frankrig selv får. Frankrig er altså i høj grad levet op til et kompromis, der tilgodeser de danske interesser.

Det der nu mangler er, at Danmark på samme måde fremkommer med et realistisk forhandlingsudspil i stedet for blot at sidde tilbagelænet med korslagte arme. Og jeg har i den forbindelse antydnet, at såfremt man ikke fra dansk side er tilfreds med at få de 15 %, så må man jo kræve noget mere. Jeg ved dog ved mine kontakter til franske politikere og embedsmænd, at Frankrig aldrig nogensinde accepterer at indgå en dobbeltbeskatningsoverenskomst, der bygger på det danske krav om 100 % skat til kildelandet af pensioner. Det har Frankrig sagt i 40 år, og det holder Frankrig fast i. Opsigelsen er i øvrigt blevet et dansk problem i langt højere grad end et fransk problem, og derfor bør det være Danmark, der åbner op for at få forhandlingerne genoptaget.

Skal man åbne op for forhandlinger om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, bør det derfor ske på baggrund af et realistisk forhandlingsudspil, så man kan komme den nuværende dobbeltbeskatning til livs,

- således at det igen bliver muligt for danske pensionister at flytte til Frankrig uden at blive ramt af dobbeltbeskatning. Der er mange, som gennem et langt liv har forberedt sig på at kunne tilbringe deres alderdom i Frankrig, og som har investeret betydelige beløb i en bolig i Frankrig for at kunne realisere denne drøm, men som nu må se disse planer kuldkastede på grund af den danske opsigelse af overenskomsterne. Opsigelsen har den virkning, at de vil blive dobbeltbeskattede af deres danske pensioner, som skulle have udgjort deres eksistensgrundlag.
- således at danskere, som allerede har etableret sig i Frankrig, som har stiftet familie her og har indrettet sig på at kunne fortsætte deres pensionisttilværelse i Frankrig sammen med deres familie, ikke længere vil blive tvunget til at skulle forlade landet, når pensionstidspunktet indtræffer, fordi de ellers vil blive dobbeltbeskattet af deres danske pensioner.
- således at franskmænd, som har etableret sig i Danmark og haft deres aktive arbejdsliv i Danmark, igen kan få mulighed for at rejse tilbage til Frankrig, når pensionstidspunktet indtræffer, og tilbringe deres pensionisttilværelse i deres eget fædreland uden at risikere at blive dobbeltbeskattet af de pensioner, som de har optjent i Danmark, og som skulle have udgjort deres eksistensgrundlag under en pensionisttilværelse i Frankrig.
- således at dansk erhvervsliv, som er erhvervsaktivt i Frankrig og i Spanien, får løst de problemer, som det er blevet udsat for på grund af de manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og med Spanien. Den danske opsigelse af de to overenskomster har påført dette erhvervsliv betydelige udgifter og administrativt besvær, som så langt overstiger de beløb, som Danmark har kunnet få ind i forøgede skatter ved at dobbeltbeskatte danske pensionister i Frankrig (og i Spanien). Det er af denne årsag at de danske erhvervsorganisationer gang på gang opfordrer til, at Danmark snarest indleder forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Jeg skal i den forbindelse henvise til, at den daværende skatteminister, dengang han forberedte lovforslaget om bemyndigelse til opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med Frankrig og med Spanien, fremkom med følgende udtalelser:

- "Men der er en ting, der er vigtigt at slå fast, og det er, at der ikke er nogen danske pensionister, der bliver beskattet hårdere i Frankrig, end hvis de var blevet i Fredericia." (Berlingske Tidende den 10. oktober 2007)
- I en udtalelse til Dagbladet Børsen den 29. juni 2007 "garanter (skatteministeren), at hvis konflikten går i hårdknude, så Danmark og Frankrig pludselig står uden en aftale, så

kommer danskerne ikke til at betale dobbelt skat, selvom begge lande kræver skat. Der vil så ske dette, at pensionisterne kan trække den franske skat fra i den danske skat".

Uanset dette er det i dag et faktum, at danske pensionister i Frankrig bliver dobbeltbeskattede, og at de ikke kan trække skatten til det ene land fra i skatten til det andet land. De skal betale fuld skat til begge de to lande.

Den 16. januar 2008 udtalte den samme skatteminister i øvrigt i et svar til Folketingets Skatteudvalg foranlediget af en henvendelse fra min side:

- I det omfang der bliver tale om, at både Danmark og Frankrig beskatter personer af deres danske pension, skyldes det, at Frankrig i modsætning til langt de fleste andre lande alene giver fradrag for udenlandsk skat ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i stedet for at nedsætte den franske skat af den udenlandske indkomst med den udenlandske skat af denne indkomst.

Denne oplysning har vist sig at være direkte forkert. Frankrig giver hverken fradrag for udenlandsk skat af ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst af pensioner eller nedsætter den franske skat af den udenlandske indkomst med den udenlandske skat af denne indkomst. Frankrig beskatter tværtimod de danske pensioner fuldt ud uden i det hele taget at tage hensyn til, at der også fuldt ud er blevet betalt dansk skat af disse pensioner. Derved dobbeltbeskattes hele pensionsindkomsten fuldt ud både i Danmark og i Frankrig.

Disse udtalelser vidner om, at den danske skatteminister i sin tid har været helt galt orienteret om, hvad virkningen ville være af den opsigelse af overenskomsten med Frankrig, som han senere satte i værk.

Jeg har derudover eksempler på, at både det danske skattevæsen og den danske ambassade i Paris har rådgivet danskere, der stod over for at skulle rejse til Frankrig om, at det kunne de roligt gøre, for det var umuligt at forestille sig, at de ville kunne blive dobbeltbeskattet, hvis de gjorde det.

Og jeg er ligeledes bekendt med, at der er danske pensionister, som har fæstet lid til disse udtalelser, og som er gået ud fra, at man kunne stole på de tilsagn, som dengang blev givet af den danske skatteminister, og som på denne måde er blevet lokket i en fælde, som de nu ikke længere har mulighed for at komme ud af, fordi de har sluppet forankringen til Danmark og derfor ikke længere kan undgå at blive dobbeltbeskattet af deres danske pensioner.

På denne baggrund virker det ejendommeligt hult, når det nu bagefter påstås, at danskere, der ønskede at flytte til Frankrig, burde have forudset denne situation.

Når ikke engang Skatteministeriet og landets højtærede skatteminister er i stand til at forudse, hvad konsekvenserne ville være af opsigelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne, er det svært at forestille sig, hvorledes almindelige borgere skulle kunne have bedre indsigt og bedre muligheder end disse for at forudse konsekvenserne.

Det virker i øvrigt som om det er kommet helt bag på Skatteministeriet, at der også har været betydelige udgifter for landet ved at Danmark opsagde dobbeltbeskatningsoverenskomsterne, og at disse udgifter så langt har oversteget de indtægter, som man i sin tid budgetterede med ved opsigelse af overenskomsterne. Ved at opsigelse af overenskomsterne har Danmark givet Frankrig og Spanien adgang til at foretage en beskatning af danske erhvervsvirksomheder, som er erhvervsaktive i Frankrig og i Spanien, og som de hidtidige dobbeltbeskatningsoverenskomster skærmede imod. Opsigelsen har også medført øget administrativt besvær for danske erhvervsvirksomheder i Frankrig og i Spanien. Det virker derfor i dag noget ejendommeligt, når

man kan læse i lovforslaget i sin tid, at gennemførelsen af dette ikke ville medføre væsentlige økonomiske konsekvenser dansk erhvervsliv, og at lovforslaget ikke ville have nogen administrative konsekvenser af betydning for erhvervslivet. Faktum har vist, at udgifterne for erhvervslivet er en del højere end det forventede merprovenu, som man forventede ville fremkomme ved opsigelsen af overenskomsterne, og der er ikke overhovedet sat tal på, hvad disse udgifter for erhvervslivet kunne beløbe sig til. Og det ville dog have været på sin plads at forsøge at kvantificere disse udgifter, når de i praksis har vist sig at være større end de forventede indtægter. Det nævnes i øvrigt ikke med et eneste ord, at en opsigelse ville kunne medføre, at danske pensionister risikerede at blive udsat for dobbeltbeskatning. Dette viser med al ønskelig tydelighed, at man slet ikke i Skatteministeriet havde sat sig ind i, hvad de egentlige konsekvenser af en opsigelse ville være og slet ikke havde forberedt sig på denne situation, og skatteministerens udtalelser i sin tid, da lovforslaget blev fremsat, er i øvrigt det bedste vidnesbyrd om dette. Det ville derfor ikke have været nogen ulempe, såfremt Skatteministeriet i sin tid havde forberedt lovforslaget noget grundigere og foranlediget deraf havde været i stand til at give en mere dækkende beskrivelse af konsekvenserne ved en opsigelse af overenskomsterne, end tilfældet var.

Jeg må tilbagevise at skulle have omtalt, at Danmark er det eneste land, der aktivt arbejder for at beskatte personer i et andet land af udbetalinger fra pensionsordninger, selvom der også er andre lande, der – ligesom Danmark – giver skattefradrag for indbetalinger til pensionsordninger. For det ved jeg da selv ikke er rigtigt. USA og Canada kræver pensioner beskattet efter kildelandsprincippet, og det har disse lande i øvrigt gjort i adskillige år. Og der skal nok også være andre lande udenfor Europa, som følger det amerikanske eksempel. Det jeg derimod har udtalt er, at Danmark er et eneste land i EU, som aktivt arbejder for at kunne beskatte udbetalinger af pensionsordninger også efter at man er fraflyttet Danmark, og det er en ganske anden sag. Det har du ikke tilbagevist, og det er du formentlig heller ikke i stand til.

Og afgrænsningen til EU-landene er i den forbindelse relevant. Dengang Danmark opsagde dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med Frankrig og Spanien, fandtes der i den daværende EF-traktats artikel 293 en bestemmelse, som pålagde medlemsstaterne, i det omfang det var nødvendigt, i borgernes interesse at indlede indbyrdes forhandlinger for at sikre afskaffelse af dobbeltbeskatning indenfor Fællesskabet. Selvom den forpligtende karakter af denne bestemmelse kan diskuteres, kan der nemlig ikke herske nogen som helst tvivl om, at Danmark har sat sig ud over den moralske forpligtelse, der ligger i denne bestemmelse om ikke at påføre EU-borgere ny dobbeltbeskatning ved at opsiges dobbeltbeskatningsoverenskomsterne, som det skete, stort set uden forhandlinger af nogen som helst art.

Den 11. november i fjor fremkom den litauiske EU - Kommissær for skatter og afgifter, Algirdas Semeta, desuden med et udspil på vegne EU - Kommissionen til afskaffelse af dobbeltbeskatning indenfor EU, idet sådan dobbeltbeskatning anses for at være i modstrid med selve ånden bag det indre marked i EU, og i den forbindelse udtalte EU - Kommissæren: "Vi bør sende en meddelelse til alle borgere, virksomheder og handelspartnere om, at EU ikke beskatter to gange. Dobbeltbeskatning er en af de væsentligste hindringer for det indre marked og bør ikke længere ignoreres." Selvom forslagene ikke er vedtaget endnu, er der med EU - Kommissærens klare udtalelse en retstilstand på vej, hvor dobbeltbeskatning ikke længere er acceptabelt indenfor EU-landene, og hvor Danmark er ved at sætte sig ud over det gode selskab ved fortsat at dobbeltbeskatte. Frankrig fastholder i øvrigt i den forbindelse, at landet beskatter i fuld overensstemmelse med OECD modeloverenskomstens hovedregel om, at det er domicillandet, der har ret til beskatning af pensioner, og at Frankrig på dette område er i fuld overensstemmelse med samtlige de andre EU-lande, som man har indgået dobbeltbeskatningsoverenskomster med.

Du gentager det synspunkt, at der er praksis for, at international dobbeltbeskatning skal lempes af det land, hvor den skattepligtige bor. Dette må siges at være en påstand med betydelige forbehold.

Det er rigtigt, at der er flere lande, herunder Danmark, som har en regel i deres interne lovgivning om, at der gives fradrag i den nationale beskatning for skatter betalt i udlandet af indtægter fra udlandet, men der findes også en række lande, herunder Frankrig, som ikke har en sådan regel. Og det er i høj grad en tilsnigelse, når det påstås, at der skulle være en praksis, som tilsiger, at Frankrig "skal" lempe den franske skat med den udenlandske skat. Der findes ingen sådan regel, hverken nationalt eller internationalt, og Frankrig er derfor helt i sin gode ret til at beskatte på den måde, som Frankrig rent faktisk gør.

Jeg må i den forbindelse fastholde, at det ikke er noget særkende, at Danmark indrømmer medarbejderen skattefradrag eller bortseelsesret for indbetalinger til pensionsordninger. Det er rent faktisk det system, som er blevet knæsat i forbindelse med gennemførelsen af EU's pensionsdirektiv i 2005, og som nu antageligt er gennemført i så godt som alle EU – lande. Men dette har alligevel ikke foranlediget et eneste andet EU – land end Danmark til at forlange kildelandsbeskatning af pensioner.

Du fremkommer endnu engang med den oplysning, at Danmark i kraft af en EU-forpligtelse hvert år betaler et beløb til Frankrig til dækning af sygeudgifter til danske pensionister i dette land, og denne oplysning skulle – således som jeg forstår det - tale til fordel for, at Danmark også skulle have ret til at betinge sig dansk beskatning af danske pensioner for personer, der bor i Frankrig.

Hertil er at bemærke, at alle øvrige EU-lande har nøjagtigt den samme EU-forpligtelse, og at Danmark derfor er berettiget til selv at kræve nøjagtigt den samme form for betaling for udenlandske pensionister, der bor på dansk territorium.

I øvrigt har jeg meget vanskeligt ved at se, hvorledes der skulle være nogen som helst form for sammenhæng mellem de to synspunkter, og dette gælder i hvert fald for de talrige danske pensionister i Frankrig, som ikke modtager offentlige pensioner fra Danmark. Al menneskelig logik taler tværtimod for, at Danmark **ikke** skulle dobbeltbeskatte disse pensionister.

Dette kan jeg bedst illustrere ved følgende eksempel:

Såfremt en dansk pensionist i dag flytter til Frankrig, skal han betale dansk skat af sin danske pension. Derved skal han også betale det danske sundhedsbidrag på 8 % af indkomsten, som i praksis går til betaling af sygeudgifter i Danmark. Alligevel er han ikke berettiget til at modtage og benytte det danske sygesikringskort, og derved er han afskåret fra at få noget som helst ud af de afgifter, som han betaler til sygeudgifter i Danmark.

På samme måde skal den danske pensionist betale fransk skat af sin danske pension. Derved skal han også betale de franske sociale skatter på i øjeblikket 13,5 % af indkomsten, som i praksis går til betaling bla. a. af sygeudgifter i Frankrig. Alligevel er han ikke berettiget til at modtage og benytte det franske sygesikringskort, og derved er han afskåret fra at få noget som helst ud af de afgifter, som han betaler til sygeudgifter i Frankrig.

Og til denne person betaler den danske stat ikke en eneste øre til dækning af sygeudgifter i Frankrig.

En følge af dette er, at den pågældende er nødsaget til at tegne en privat forsikring til dækning af sine sygeudgifter.

Det vil altså sige, at den pågældende skal betale dobbelt skat af sin danske pension og derudover tredobbelt til dækning af sin sygesikring for i det hele taget at være dækket i tilfælde af sygdom.

Og hvad får han egentlig ud af sine danske skatter og af sit danske sundhedsbidrag? Intet. Så det kan da aldrig anvendes som et argument overfor denne, at Danmark skulle have ret til at dobbeltbeskatte ham som følge af at Danmark har sygeudgifter for ham, for det har Danmark ikke.

Det virker derfor i dag nærmest komisk, når man i dag kan læse, at formålet med opsigelsen var at give mere afbalancerede fordele for Danmark og for Frankrig og Spanien. Skulle man nå frem til en afbalanceret løsning, måtte en sådan snarere gå ud på, at Danmark ophørte med at dobbeltbeskatte den pågældende. Argumentationen er i realiteten forældet. Situationen har forandret sig.

Både Danmark og Frankrig kan i dag beskatte danske pensioner fuldt ud. Det ville derfor være en afbalanceret løsning, såfremt man fra begge parter indså, at det ikke kan være meningen, at pensionisterne skal beskattes flere gange af deres pensioner, og at parterne i stedet fik en løsning i stand på dette spørgsmål. Frankrig har allerede rakt hånden frem til en sådan løsning. Det der nu mangler er, at Danmark gør det samme.

For en god ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at jeg har sendt kopi af dette brev til formanden for skatteudvalget, Gitte Lillelund Bech.

Med venlig hilsen

Klaus Vilner